Győri László

Egy szó

Egy szó. Semmi több. Egyetlenegy
a nagy szótárból, amely a fejünkben zsúfolódik.
Úgy őrzi az emlékezet,
hogy bármikor előhívható, ha éppen úgy adódik,

hogyha szükséges, hogyha kell
éppen az, egy egész világot
idézni, egy szó, egy puszta jel,
egy tag, amely értelemmel áldott.

Milyen kár, hogy igék, főnevek, szavak
kellenek a vershez,
ragok, hajlítgatás, hogy annyira nem szabad
bárhogyan írni, ha versírásba kezdesz.

Egy szó. Semmi több. Egyetlenegy
is elég sokszor, hogy értsem a világot,
hogy útjára igazítsam a tévelygő gyereket,
ahhoz elég, igen, egy. De ha hiába kiáltok,

mégis kifut az útra egy sok ezres sokaság
a tankok elé, mert menekülni vágyott?
A tankokra kiálts egy szót, a béke szavát!
De megállítja egy kopott főnév a lánctalp gördülését?

Az egyetlenegy

Otto Schimek emlékére

Egyetlenegyet találjatok,
egyetlen Igaz Embert,
aki megtagad!
Egyedül szól, hogy Nem,
amíg a többiek
még Igent se mondanak,
csak végzik, ki tudja, milyen lélekkel
a tarkónlövést,
a csoncsattantatást.

Egyetlenegy,
aki Megtagad!
Fiatalnál is fiatalabb,
odavet mindent,
ami lehetne még,
annyira szabad.
Tarkóját adja, az életét,
s tagad, megtagad.
Közéjük zuhan,
a lelőttek közé
iszonyú boldogan.

Egyetlenegy vagy mégsem?
A többiek neve elszenderedett?
Hiszünk benne a többiek nevében.
Az Egyetlenegyek közül az Egyetlenegy,
aki megtagad a többiek nevében.
S mi boldoggá avatnánk. Nem lehet.

A láger megtekintése

Férj és feleség az összeterelt tömegben
az amerikaiak kényszerítésére átmegy
a láger barakkjain a foglyokat megtekinteni,
akik még nem hullottak el,
de már az emberi élet végső határán vannak,
s szégyenkezve takargatják maradék csontjaikat,
üres tekintettel nézik, mi történik,
még mi történhet velük,
hogy mi ez a kirakat.
– Nem tudtam – zokog a feleség,
férjébe karol, úgy támolyog végig
a barakkokon, a haláltáboron.
– Ne sírj, ők már nem tudnak ítélkezni,
s ne nézz a szemükbe, mert még visszanéznek.